

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Meletio Antiochiae Episcopo. Cap. XXXVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

SOCRATIS HISTORIAE

dedicata fuit, ad decimum consulatū Constantij, ad tertium autem Iuliani Cæsaris, quinto Calend. Martij. Eudoxius in illius episcopatus sede collocatus, hanc primam emisit sententiam, quæ est multis in ore, *Patrem impium esse, Filium autem pium.* Vnde cum tumultus & seditio orta esset, nihil inquit, hoc vestros animos conturbet. Nam pater impius est, quia colit neminem: Filius verò pius, quia patre colit. Quæ cum dixisset Eudoxius, tumultus repressus est, ingeniq; risus tumultus loco ecclesiæ obortus. Atque hoc eius dictum ad hodiernum diem habetur pro ridiculo. Eiusmodi igitur nugæ errorum auctores astute commenti, inque verbis tam friuolis occupati, ecclesiæ concordiam diemerunt. Concilium autem Constantinopoli congregatum ad hunc exitum venit.

De Meletio Antiochiæ Episcopo.

CAP. XXXIII.

Sequitur iam, ut de Meletio dicamus. Hic namq; Eustathio abdicato, ut paulò ante dixi, primū Episcopus Sebastia, quæ est in Armenia, delectus est: deinde Sebastia ad Episcopatum Beræ vrbis Syriæ translatus. Qui cum cōcilio Seleuciæ habito interfuisset, fideiq; formulæ à factione Acaciana compositæ subscripsisset, extēplo Beræam repetiit. Mox concilio Constantinopoli conuocato, Antiocheni cum pro certo intellexissent Eudoxium ipforum ecclesiam contempsisse, & Constantinopolim diuitiarum causa se contulisse, Meletium Beræ accersitum, in sede episcopali ecclesiæ Antiochenæ collocant. Illi quanquam primo de fidei dogmatis concionari superfedit, suisque auditoribus ea solum, quæ ad mores rectè informandos spectabant, proposuit, tamen tempore progrediente, fidem illis explanauit. Verbumq; Cōsubstantialiale docuit. Quæ cum accepisset imperator, eum iubet exterminari: Euzoiumq; qui antea simul cum Ario fuisset abdicatus, episcopū Antiochiæ designari mandat. Verum qui erant probe erga Meletium affecti, derelicta prorsus Ariana factione, conuentus separatim facere cœperunt: cum illi, qui fidei Cōsubstantialis perpetuo adhæsisent, duplici nomine cum illis communicare recusarent, tum quod Meletius ipse Arianorum suffragiis fuisset ad

ad sacerdotij functionem delectus, tum quod eius sectatores ab illis baptismi lauacrum recepissent. Itaque ecclesia etiam Antiochena ad eam partem, quæ secum ipsa cõsentiebat, ad hunc modum deflexit. Imperator verò vt intellexerat, Persas contra Romanos bellũ de integro commouisse, Antiochiam prope contendit.

De Heresi Macedonij. CAP. XXXV.

Macedonius verò cum esset vrbe Constantinopoli eiecius, sententiam contra ipsum pronunciatã iniquo animo ferens, acquiescere nullo modo potuit, sed ad eos, qui alterius partis erant, quiq; Seleuciæ Acacium cum suis fautoribus abdicauerant, se transfudit: egitq; cũ Sophronio & Eleusio per internuncios, vt fidei formulæ primum Antiochiæ editæ, deinde Seleuciæ confirmatæ firmè adhærescerent, seduloq; est hortatus, vt eam fidem Consubstantialis, insigni illo & præclaro nomine appellarent. Itaque ad eum frequentes confluerunt, tum non pauci ex ipsius familiaribus, qui iam ex eius nomine Macedoniani dicuntur, tum alij complures, qui in concilio Seleuciensi, à factione Acaciana dissentiebant, quiq; in initio quidem fidem Consubstantialis perspicuè palamq; profitebantur, nunc tamen illã suppressunt. Iste Macedonius, tametsi filium Deum esse, & cum aliis rebus omnibus, tum substantia patri similem asserbat, tamè spiritum sanctum istis honoris quasi insignibus carere affirmavit, eumq; ministrum illis inseruientem vocavit. Fama autè apud multos percrebrescit, hunc errorè nõ à Macedonio, sed à Marathonio potius, qui antea Nicomediæ delectus fuit episcopus, primum excogitatum esse: & propterea eos, qui hunc tuentur errorem, Marathonianos nuncupatos. Ad istorum societatem Eustathius etiam, qui Sebastia erat eam ob causam, quam paulo ante posui, extrusus, se adiunxit. Vbi verò à Macedonio denegatum erat, spiritum sanctum diuinitatis, quæ est in trinitate, participè esse, tum Eustathius, ego, inquit, spiritum sanctum neq; Deum nominare in animum induco, neq; creaturam appellare audeo. Quam ob rem, qui fidem Consubstantialis tenet, illos *πνευματομάχος*, id est, spiritus sancti oppugnatores vocant. Quid verò causæ sit, cur Hellepontus Macedonianis abundet,

abundet,